

د افغانستان جمهوریت
د عدلیې وزارت

قانون شکار و ابقای حیات وحش

رسمی جریده

شماره بیست و یکم ۱۵ دلو ۱۳۷۰
نمبر مسلسل (۷۶۱)

فرمان رئیس جمهور جمهوری افغانستان

شماره ۱۱۸۲

تاریخ ۱۳۷۰/۹/۱۱

در مورد توشیح مصوبه شورای ملی در باره قانون شکار و ابقای حیات وحش

مطابق به حکم فقره دوم ماده (هفتاد و پنجم) قانون اساسی جمهوری افغانستان قانون شکار و ابقای حیات وحش را که در جلسه مورخ ۱۳۷۰/۸/۱۳ مجلسین شورای ملی بداخل (۶) فصل و (۳۱) ماده به تصویب رسیده است توشیح میدارم.

این فرمان همراه با مصوبات شورای ملی و قانون متذکره جهت نشر در جریده رسمی به وزارت عدلیه جمهوری افغانستان گسیل گردد.

تجیب الله

رئیس جمهور افغانستان

مصوبه جلسه عمومی مجلس سنای جمهوری افغانستان

شماره ۲۵

مورخ ۱۳۷۰/۸/۱۳

پیرامون طرح قانون شکار و ابقای حیات وحش

طرح قانون شکار و ابقای حیات وحش که پس از تصویب جلسه عمومی مورخ ۱۳۷۰/۲/۳۰ ولسی جرگه شورای ملی ج.ا، ذریعه نامه ۸۸۵ مورخ ۱۳۷۰/۳/۶ به مجلس سنا موصلت نموده بود مجلس سنا بعد از غور کمیسیون امور تقنین به جلسه عمومی مورخ ۷۰/۸/۱۳ خویش طرح قانون متذکره را رویت داد جلسه عمومی طرح قانون مذکور را بانفاق آراء تایید و تصویب نمود.

کاندید اکادمیسین

دوکتور محمود حبیبی

رئیس مجلس سنای جمهوری افغانستان

مصوبه (۲۵) مورخ ۱۳۷۰/۸/۱۳ جلسه عمومی مجلس سنا پیرامون قانون شکار و ابقای حیات

وحش

ماده اول:

این قانون بمنظور تنظیم امور مربوطه به ابقای حیات، حفاظت نسل انواع وحش و شکار آن وضع گردیده است.

ماده دوم:

اصطلاحات آتی درین قانون دارای معانی ذیل میباشد:

- ۱- حیات وحش: بقا و حفاظت نسل حیوانات کوچک و بزرگ منکشف نا منکشف غیر اهلی.
- ۲- مناطق مجاز: مناطقی که از طرف دولت بحیث پناگاه حیات وحش تحت حفاظه پارک ملی و یا ممنوعه اعلان نشده شکار در آن مجاز باشد.
- ۳- مناطق ممنوعه: مناطق و ساحاتی که دولت در آن هر نوع بهره برداری را از حیات وحش حیوانی و محیط زیست آن ممنوع قرار داده باشد.
- ۴- پناه گاه: ساحه معین طبیعی و مصنوعی که بمنظور نگهداری، تکثیر نسل حفظ و حمایه کامل انواع مختلفه حیوانات و محیط زیست آن تثبیت گردیده شکار و بهره برداری در آن ممنوع باشد.
- ۵- وحشی: حیوانات وحشی، پرنده گان مهاجر و غیر مهاجر، حیوانات آبی و زنده گانیکه بشکل طبیعی و آزاد زنده گی کرده اهلی تربیه نشده باشد.
- ۶- وحشی موزی: وحشی می باشد که ضرر آن نسبت به مفاد آن بیشتر باشد.
- ۷- مناطق تحت حفاظت: ساحه معین که بمنظور نگهداری حفاظه و حمایه بعضی از حیوانات محلی و محیط زیست آنها تثبیت گردیده است.
- ۸- پارک ملی: ساحاتی از ملکیت عامه یا حدود معین که برای حفظ مناظر طبیعی نباتی و حیوانی و مقاصد متنوع کلتوری و تاریخی اختصاص داده شده است.
- ۹- شکار: عملی است که میرگن یا شکارچی به وسایل و طرق مختلف حیوانات وحشی را در خشکه فضا و آب بدست می آورد.
- ۱۰- میرگن یا شکارچی: شخصی است که با فن شکار بلدیت تمام داشته و شکار را باساس پیشه و یا تفریح انجام دهند.

۱۱- جواز نامه شکار: سند رسمیت که میر گن یا شکارچی در بدل قیمت برای موعد معین از اداره مربوطه اخذ میدارد.

۱۲- وسیله شکار: وسایل مجاز که توسط آن شکار صورت میگیرد.

۱۳- صید: وحشیکه میر گن و یا شکارچی بعد از انجام عمل شکار مالک آن میگردد.

۱۴- موظفین شکارگاه: اشخاصیکه بمنظور رهنمایی، مراقبت و جلو گیری از تخلف احکام این قانون در ساحه شکارگاه موظف میگردند.

فصل دوم

تنظیم ابقای حیات وحش و حفاظت نسل آن

ماده سوم:

وزارت زراعت و اصلاحات ارضی مکلف به تنظیم امور مربوطه به ابقای حیات و حفاظت نسل محیط زیست و تکثر انواع وحش در کشور میباشد.

ماده چهارم:

تصنيف مناطق حیات وحش از لحاظ ارزش و تقسیمات محیطی قرار ذیل میباشد:

۱- مناطق ممنوعه.

۲- مناطق مجاز.

۳- ساحه پناه گانه.

۴- مناطق تحت حفاظت.

ماده پنجم:

تغییر شکل اراضی طبیعی مناطق حیات وحش مندرج ماده چهارم این قانون بدون نظر متخصصین رشته حیات وحش مجاز نمیباشد.

ماده ششم:

هیچکس نمیتواند در مناطق مندرج ماده چهارم این قانون بدون اجازه اداره مربوطه به سیاست فلبرداری، عکاسی و جمع آوری پیداوار نباتی و حیوانی اقدام نماید.

فصل سوم

جواز نامه شکار

ماده هفتم:

(۱) شکار بدون جواز نامه شکار مجاز نیست.

(۲) جواز نامه شکار از طرف وزارت زراعت و اصلاحات ارضی در بدل قیمت معینه برای شکار طیور و حیوانات بشکل جدا گانه صادر می گردد.

ماده هشتم:

میرگن یا شکارچی مکلف است حین شکار جواز نامه شکار را با خود داشته باشد.

ماده نهم:

جواز نامه شکار حاوی مطالب ذیل میباشد:

۱- شهرت مکمله میرگن یا شکارچی.

۲- مدت اعتبار.

۳- وسیله شکار.

۴- انواع شکار و تعداد آن.

۵- موسم یا وقت شکار.

ماده دهم:

اجازه نامه حمل و نقل سلاح شکاری از طرف وزارت امور داخله مطابق بحکم قانون اعطاء میگردد.

ماده یازدهم:

میرگن یا شکارچی دارنده اجازه نامه حمل و نگهداشت سلاح شکاری دارای شرایط ذیل میباشد:

۱- اكمال سن هجده سالگی.

۲- داشتن تصدیق صحی.

۳- عدم سلب حق شکار از طرف محکمه.

۴- داشتن مهارت در امور شکار وحش، ذبح و استعمال وسایل شکار.

ماده دوازدهم:

اتباع خارجی مقیم افغانستان و سیاحین میتوانند به اجازه حکومت شکار نمایند.

ماده سیزدهم:

(۱) اتباع خارجی میتواند باسناد احکام این قانون اجازه نامه و حق استفاده شکار را حاصل نمایند.

(۲) طرز اعطای اجازه نامه توسط لایحه ای که از طرف وزارت های زراعت و اصلاحات ارضی، اطلاعات و کلتور (ریاست عمومی گرخندوی) ترتیب می گردد صورت میگیرد.

ماده چهارم:

(۱) مناطق مجاز و ممنوع شکار توسط وزارت زراعت و اصلاحات ارضی تعیین می گردد.

(۲) فهرست شکار و حیوانات مجاز و غیر مجاز از طرف وزارت زراعت و اصلاحات ارضی ترتیب و اعلان میگردد.

فصل چهارم

موانع شکار

ماده پانزدهم:

شکار در مناطق آبی ممنوع است:

۱- مناطقی که در آن حالات اضطراری اعلان شده باشد.

۲- مناطق ممنوعه سرحدی.

۳- مناطق جوار مرکز نظامی.

۴- محلات مسکونی.

۵- شفاخانه و تفریگاه و جوار آن.

ماده شانزدهم:

شکار در اوقات آبی ممنوع است:

۱- هنگام شیوع مرض در وحش که توسط مقامات مسوول رسماً اعلان می گردد.

۲- هنگام بار داری و تخم گذاری که توسط مقامات مسوول رسماً اعلان میگردد.

۳- در حالت اضطرار عمومی.

ماده هفدهم:

وزارت زراعت و اصطلاحات ارضی مکلف است بمنظور بقاء حمایه و تکثیر نسل حیوانات وحشی و پرنده گان نادر و کمیاب شکار آنها را در ساحه خاص ممنوع قرار داده و توسط موظفین شکار گاه از شکار آن جلوگیری نماید.

ماده هجدهم:

از بین بردن لانه، برداشتن تخم و شکار چوچه های وحش غیر مودی جواز ندارد.

ماده نوزدهم:

شکار به طرق وسایل ذیل ممنوع است:

۱- حفر گودال بمنظور گرفتاری وحش.

۲- استفاده از وسایل نقلیه موتورداربری.

۳- شکار وحش غیر مودی در یک محل بصورت دستجمعی.

۴- بند بستن در مجرای آب و خشک کردن آنها بمنظور شکار حیوانات آبی.

۵- استفاده از مواد سمی و مخدره.

۶- استفاده از مواد منفلقه و منفجره.

۷- استفاده از آلات نوری، مواد کیمیایی و حریق نباتات.

۸- گرفتاری وحش زنده بدون اجازه نامه.

فصل پنجم

صلاحیت و وظایف موظفین شکارگاه

ماده بیستم:

وزارت زراعت و اصلاحات ارضی مکلف است بمنظور رهنمایی، مراقبت تطبیق و جلوگیری از تخلف احکام این قانون موظفین شکار گاه را تعیین و توظیف نماید.

ماده بیست و یکم:

صلاحیت و وظایف موظفین شکار گاه قرار آتی میباشد:

- ۱- مراقبت و معانعت اشخاصیکه بدون داشتن جواز نامه به شکار مبادرت می ورزند.
- ۲- محافظت از مناطق ممنوعه شکار.
- ۳- مراقبت از رعایت مقررات مربوط بوقت، نوع، نوع تعداد و وسایل و طرق شکار.
- ۴- اطلاع و معرفی متخلفین از احکام این قانون به مراجع مربوط ذیصلاح.
- ۵- انجام سایر وظایف که توسط مقررات به آنها محول می گردد.

فصل ششم

احکام متفرقه

ماده بیست و دوم:

خرید و فروش صید مجاز میباشد.

ماده بیست و سوم:

صدور و توريد صید مطابق احکام قانون گمرکات صورت میگیرد.

ماده بیست و چهارم:

شخصیکه بدون داشتن جوازنامه شکار نماید علاوه از مصادره صید مکلف به پرداخت چهار چند قیمت صید میباشد.

ماده بیست و پنجم:

شخصیکه مخالف اجازه جوازنامه بشکار مبادرت ورزد مکلف به پرداخت دو چند قیمت صید میباشد.

ماده بیست و ششم:

(۱) قیمت صید توسط اهل خبره تعیین میگردد.

(۲) هر گاه قیمت صید از سه هزار افغانی متجاوز گردد متخلف طبق احکام این قانون از طریق محکمه به مجازات محکوم میگردد.

ماده بیست و هفتم:

هر گاه موظفین شکار گاه عمدا متخلفین را به شعبه مربوطه تسلیم و یا معرفی ننمایند به دو چند جزاء متخلف محکوم میگردد.

ماده بیست و هشتم:

شکار وحش در اوقات مختلف بمنظور تحقیقات و مطالعات علمی به اجازه وزارت زراعت و اصلاحات ارضی و اکادمی علوم جمهوری افغانستان صورت گرفته میتواند.

ماده بیست و نهم:

وزارت زراعت و اصلاحات ارضی بمنظور آموختن طرق فنی شکار و مسایل مربوط به آن کورس های دایمی و موقتی را دایر نموده میتواند.

ماده سی ام:

وزارت زراعت و اصلاحات ارضی و اکادمی علوم ج.ا، میتواند به منظور تطبیق موثر احکام این قانون مقررات جدا گانه وضع نماید.

ماده سی و یکم:

این قانون بعد از توشیح نافذ و در جریده رسمی نشر گردد و با انفاذ آن احکام مغایر آن ملغی شناخته میشود.